

Кулумбегова О.А., ст. гр. ОА-15, науковий керівник – асистент Целякова О.М.

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Запорізька державна інженерна академія, кафедра філософії та суспільних наук

У сучасному світі країну часто починають називати демократичною, як тільки вона починає проводити відносно вільні і відкриті вибори. Але демократія включає в себе набагато більше, ніж просто вибори, і дійсно є сенс подумати про те, що необхідно для народу, а не про інституційні структури чи структури голосування, коли ми намагаємося зрозуміти, в чому суть демократичної країни.

Демократія — це не самодержавство чи диктатура, де править одна людина, і не олігархія, де правителями є невелика частина суспільства. Щоб правильно зрозуміти, варто сказати, що демократія це навіть не «влада більшості», якщо це означає, що інтереси меншин ігноруються повністю. Демократія, принаймні в теорії, це уряд, що діє від імені всіх людей, відповідно до їх «волі».

Ідея демократії полягає в двох ключових принципах, які допомагають пояснити її цінність:

1.Індивідуальна автономія:ідея, яка говорить, що ніхто не повинен підкорятися правилам, які нав'язані іншими. Люди повинні мати можливість контролювати своє життя (в межах розумного).

2.Рівність:ідея, суть якої заключається в тому, що кожна людина повинна мати таку ж можливість впливати на рішення в суспільстві, у якому вона живе, як і інші члени цього суспільства.

Ці принципи є досить привабливими і вони допомагають пояснити, чому саме демократія є такою популярною. Звичайно, ми вважаємо справедливим те, що ми повинні мати стільки ж шансів, як й інші, на встановлення загальних правил життя!

Проблеми виникають, коли ми розглядаємо, яким чином принципи можуть бути реалізовані на практиці, тому що нам потрібен механізм для прийняття рішення, як саме вирішувати суперечливі думки. Система демократичної влади пропонує простий механізм, адже демократія, як правило, це — «влада більшості», але влада більшості може означати, що інтереси деяких людей ніколи не враховуються. Найбільш реальним способом представлення інтересів всіх людей є спосіб прийняття рішень на основі консенсусу, мета якого полягає у пошуці спільних точок зору та інтересів.

Сьогодні в більшості країн світу жінки мають право голосу, але боротьба за право голосу жінки була завершена порівняно недавно. Тому навіть у розвинених демократичних державах існують й інші верстви суспільства, які зазвичай включають в себе іммігрантів, робочих мігрантів, ув'язнених і дітей, яким не надається право голосу, хоча багатьом із них доводиться сплачувати податки і всі зобов'язані підкорятися законам держави, в якій вони живуть. Демократичні системи можуть бути створені більш відкритими, більшою мірою відображати бажання народу, більш оперативно реагувати на ці бажання. Іншими словами, необхідно покращувати демократію, акцентуючи увагу саме на значенні «народ», долучаючи до прийняття державних рішень більше людей, та вдосконалюючи інше значення демократії—«влада» або «воля», надаючи людям більше реальної влади.

Список використаної літератури:

1. Демократія: історія, теорія, практика: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл / М. Ф. Головатий. — К.: КНЕУ, 2011. — 230 с.

2. Посібник з освіти в області прав людини. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.coe.int/uk/web/compass/democracy>

